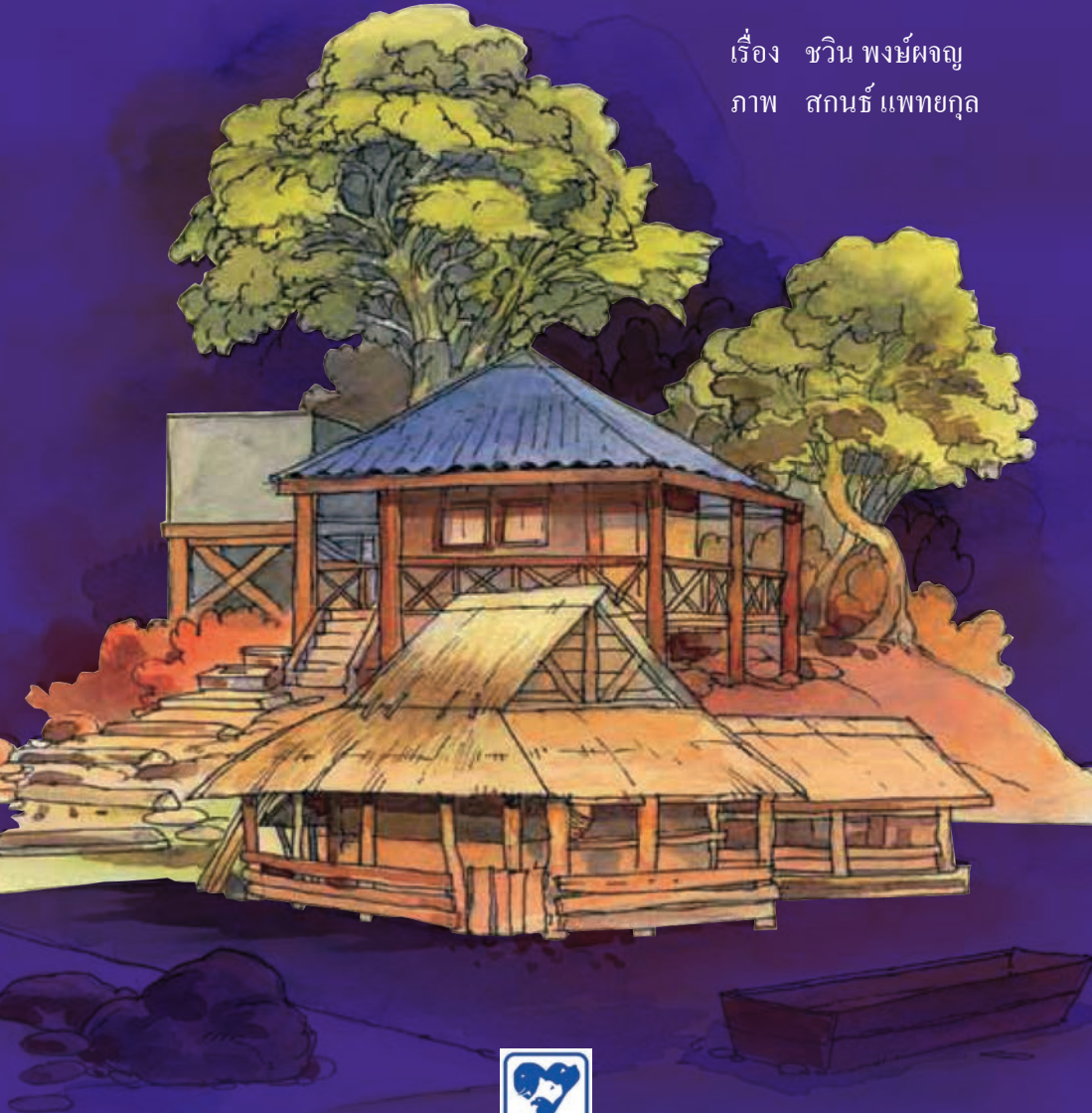

หนังสือบันทึกดีประเภทร้อยกรอง

ความสุขของก๊วกไ้

เรื่อง ชวิน พงษ์ผจญ

ภาพ สกนธ์ แพทยกุล

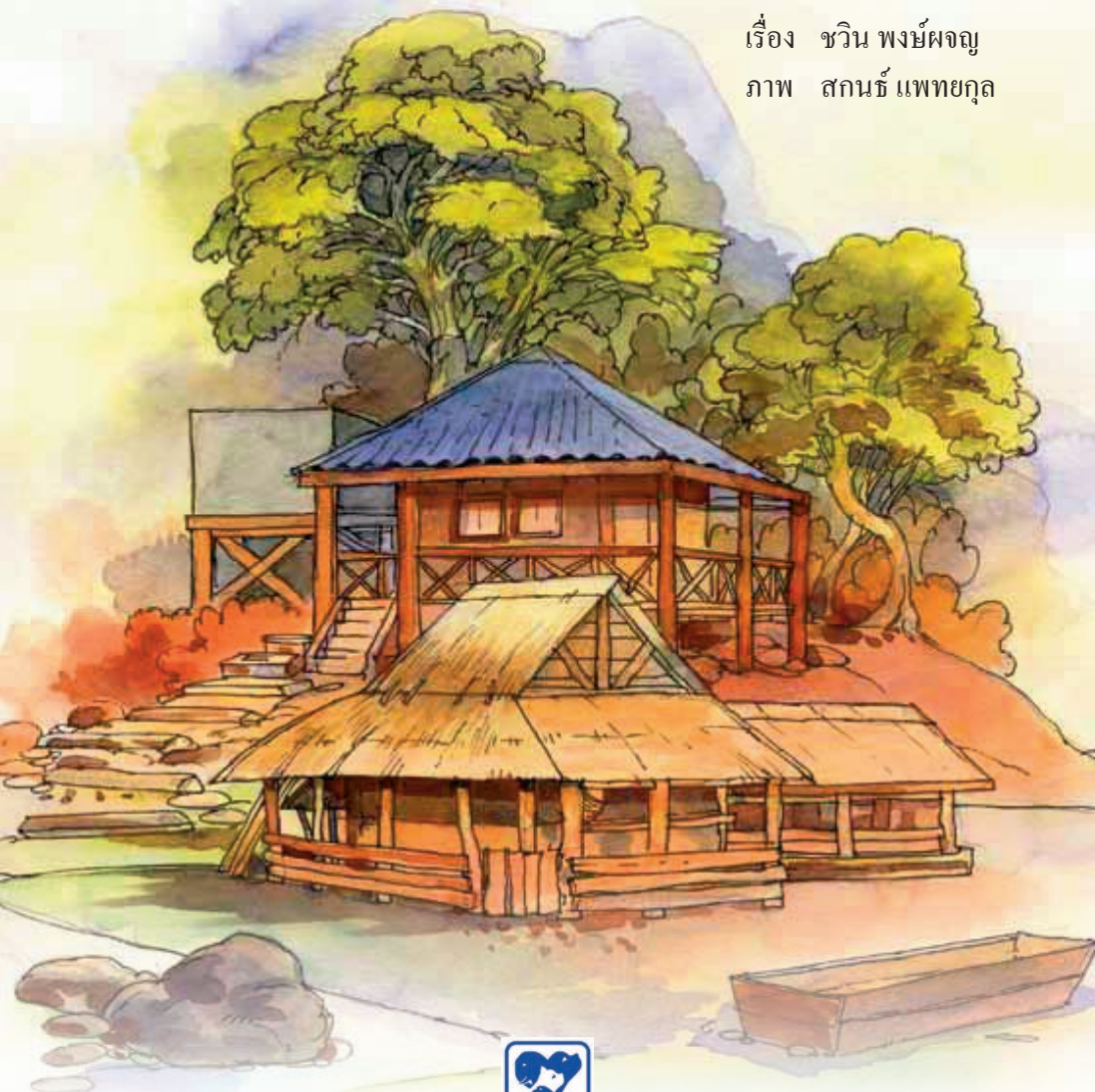
สมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย
Thai Society for the Prevention of Cruelty to Animals

หนังสือบันทึกดีประเภทร้อยกรอง

ความสุขของกูกไก่

เรื่อง ชวิน พงษ์ผจญ

ภาพ สกนธ์ แพทย์กุล

สมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย

หนังสืออ่านเพิ่มเติมระดับมัธยมศึกษา

ความสุขของลูกไก่

ลิขสิทธิ์ของสมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย

ผู้จัดพิมพ์ สมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๕๘

จำนวนพิมพ์ ๕,๐๐๐ เล่ม

ราคา ๓๕ บาท

พิมพ์ที่ บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๓๖ ถนนชัยพฤกษ์ แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๕๐๐๐, ๐-๒๘๘๒-๑๐๑๐

โทรสาร ๐-๒๔๓๓-๒๗๔๒, ๐-๒๔๓๔-๑๓๘๕

E-mail : aprint@amarin.co.th

Homepage : <http://www.amarin.com>

ISBN 978-616-92205-4-1

สมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย (TSPCA)

ปัจจุบันนี้ ประเทศไทยถูกมองจากนานาชาติว่าเป็นประเทศที่มีการล่วงละเมิดสิทธิสัตว์หรือทารุณสัตว์ไม่ว่าจะเป็น สัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า สัตว์เศรษฐกิจ หรือสัตว์เพื่อการทดลองซึ่งมักจะพบเห็นข่าวจากสื่อมวลชนทั่วไป ทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ไม่ว่าจะเป็นการบริโภคสิ่ง การนำเขากวางอ่อน อู้งดินหมี หรือแม้แต่เนื้อสุนัขมาปรุงเป็นอาหาร เพียงเพื่อสนองกิเลสและความเชื่อที่ผิดๆ ซึ่งมีการร้องเรียนจากนักท่องเที่ยวต่างประเทศอยู่เสมอถึงเรื่องการนำสัตว์มาทรมานกักขัง และบังคับให้แสดงหรือเลียนแบบมนุษย์ไม่ว่าจะเป็น ช้าง เสือ หมี ลิง จระเข้ ฯลฯ ซึ่งข่าวเหล่านี้ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ไปทั่วโลก จนทำให้นานาชาติถือเป็นข้ออ้างในการกีดกันทางการค้าระหว่างประเทศมาแล้ว ทั้งนี้ยังไม่ได้ับรวมการทารุณสัตว์ในรูปแบบต่างๆ เช่น การประหยัดเนื้อที่เพาะเลี้ยงไก่จนคับแคบ ถึงขั้นทุบหักทรมาน วิธีการฆ่าหมู วัว ควาย ของโรงฆ่าสัตว์ เป็นต้น

จากเหตุผลดังกล่าว ประกอบกับข้อเท็จจริงอีกมากที่ยังไม่ได้รับการเปิดเผย ทำให้กลุ่มบุคคลที่มีความรักและเมตตาต่อสัตว์และตระหนักถึงผลกระทบจากการกระทำดังกล่าวที่จะมีต่อประเทศชาติเกิดความตั้งใจจริงในอันที่จะหามาตรการยับยั้งการทารุณและปกป้องคุ้มครองสิทธิตามธรรมชาติของสัตว์ บุคคลเหล่านี้ จึงได้ร่วมกันก่อตั้งสมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย หรือ TSPCA (Thai Society for the Prevention of Cruelty to Animals) ขึ้นเพื่อรณรงค์หาทางป้องกันและแก้ไขปัญหการทารุณสัตว์โดยสันติวิธี ด้วยการดำเนินงานในรูปแบบต่างๆ ทั้งในด้านการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ และในด้านการเสริมสร้างจิตสำนึกแห่งความเมตตาให้แก่เยาวชนและสาธารณชนโดยทั่วไปให้มีส่วนร่วมในการสอดส่องป้องกันการทารุณสัตว์ และมีบทบาทในการรณรงค์แก้ไขปัญหการละเมิดสิทธิสัตว์ รวมถึงการเร่งให้มีกฎหมายสวัสดิภาพสัตว์ขึ้น ดังเช่นนานาชาติประเทศ

สมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย (TSPCA) ได้ก่อตั้งอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 31 มกราคม พ.ศ. 2537 โดยถือได้ว่ามีความพร้อมในระดับหนึ่ง ทั้งนี้ด้วยการสนับสนุนจากทั้งนักธุรกิจ และผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านการรณรงค์เกี่ยวกับสวัสดิภาพของสัตว์ ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมในประเทศไทย นำโดยนายกสมาคมฯ คนแรกคือ คุณมิชัย วีระไวทยะ

จากหลักความจริงที่ว่า “สัตว์แต่ละชนิดที่อาศัยอยู่บนโลกนี้ ต่างก็มีชีวิต เลือดเนื้อ และความรู้สึกเจ็บปวดเช่นเดียวกับมนุษย์” จึงไม่เป็นการสมควรที่มนุษย์ทุกหมู่เหล่า โดยเฉพาะคนไทยจะไปทำร้ายทารุณสัตว์

คำนำ

“ความสุขของกูกไก่” บทร้อยกรองที่ผู้ประพันธ์เรียงร้อยเรื่องราวของกลุ่มเด็กน้อยในหมู่บ้านชนบทที่มีความแตกต่างกันทั้งทางด้านบุคลิกและการกระทำ เนื้อหาสาระต้องการสะท้อนให้ผู้อ่านได้เข้าใจ เห็นความสำคัญและมองว่าทุกชีวิตมีคุณค่า

สมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย (TSPCA) มีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการดูแลสัตว์ การเสริมสร้างจิตสำนึกแห่งความรัก ความเมตตาต่อสัตว์แก่เยาวชน รวมทั้งการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทารุณสัตว์ “ความสุขของกูกไก่” เหมาะที่จะใช้เป็นหนังสืออ่านเสริมให้แก่เด็กๆ เพื่อพัฒนาและปลูกจิตสำนึกให้เด็กมีความรักและเมตตา กรุณาต่อสัตว์

(นายชัยชาญ เลาหศิริปัญญา)

เลขาธิการสมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย
(TSPCA)

จากใจผู้เขียนเรื่องความสุขของกูกไก่

...ก่อนอื่นต้องขอขอบพระคุณคุณครูสมารัตน์ พงศ์ศิลป์ ที่กรุณา
รับฟังเรื่อง“ความสุขของกูกไก่”ทางโทรศัพท์ในช่วงปิดภาคเรียน และชี้แนะ
แนวทางการปรับปรุงแก้ไขจนเป็นที่น่าพอใจ เพราะหากเรื่องนี้ไม่ได้รับการ
ตรวจแก้ไขจากคุณครูแล้ว คงไม่มีโอกาสได้รับรางวัลในครั้งนี้อย่างแน่นอน
แรงบันดาลใจที่เขียนเรื่องนี้ ต้องยกให้สุนัขที่น่ารักทั้ง ๕ ตัว ของผู้เขียน
เพราะความรักความผูกพันที่มีต่อกัน เป็นความทรงจำดีๆ และเป็นกำลังใจ
ให้สร้างสรรค์ผลงานจนเสร็จสมบูรณ์เนื้อหาเป็นเรื่องใกล้ตัวที่ใช้ถ้อยคำง่ายๆ
จึงหวังว่าเรื่องนี้จะช่วยปลูกจิตสำนึกให้เยาวชนตลอดจนผู้อ่านทุกเพศทุกวัย
ได้ตระหนักว่า “สัตว์ทุกตัวล้วนมีคุณค่าและความสำคัญเท่าเทียมกับมนุษย์”
จึงควรให้ความรักความเมตตาและปฏิบัติต่อสัตว์เสมือนเพื่อนร่วมโลก
คนหนึ่ง...

ณ บ้านลานเชิงเขา
เด็กสาวผู้สดใส
ทุกเช้าก่อนไปเรียน
เลี้ยงสัตว์อันมากมาย

มีเรื่องเล่าของกุกไก่
ด้วยน้ำใจและไมตรี
เธอพากเพียรทำหน้าที่
ด้วยดวงจิตคิดเมตตา

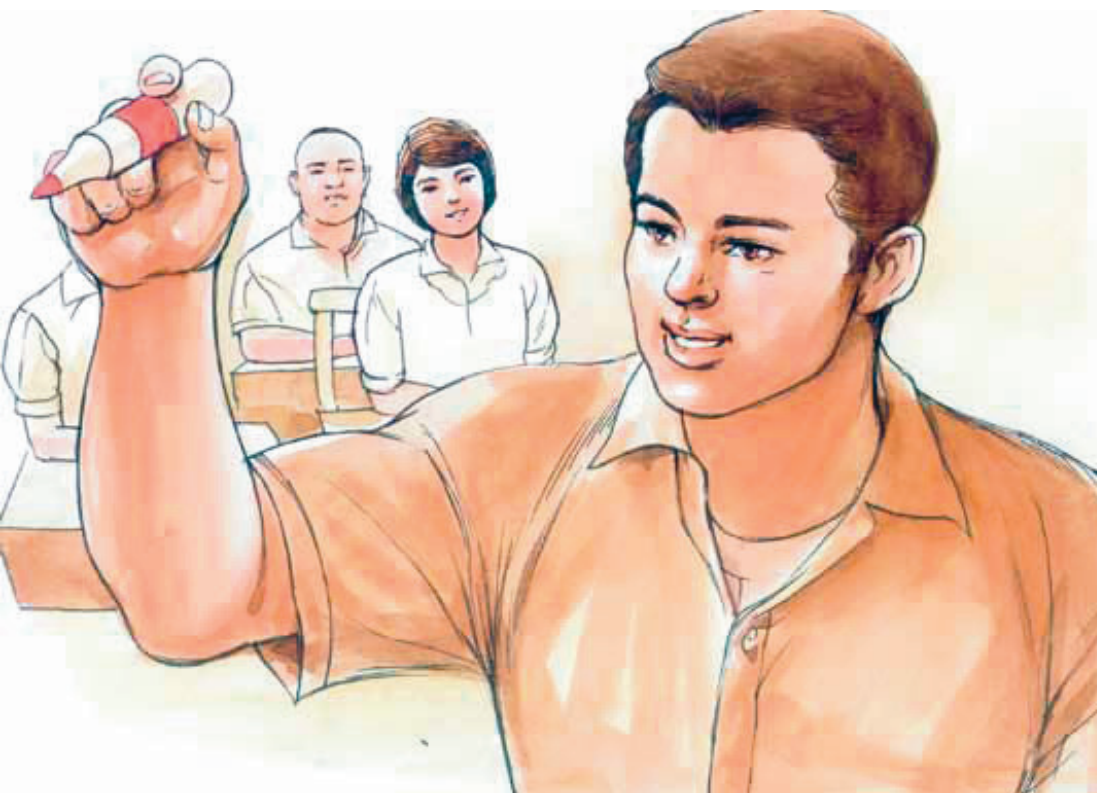
แม่ไก่ให้ข้าวเปลือก
 แมวน้อยให้กินปลา
 พ่อสอนให้รักเขา
 ไข่มุมเนื้อเร่งทำ

แม่วัวเลือกให้กินหญ้า
 หมูทั้งลั่นให้กินรำ
 เพราะช่วยเราสุขเข้าคำ
 ให้คนเลี้ยงล้วนสบาย

ส่วนหนึ่งเก็บไว้กิน
ได้เงินมากมาย
ทั้งหมดเพราะหมู่อัตว์
เลี้ยงเขา...เขาเลี้ยงตน
หลังให้อาหารแล้ว
มุ่งหน้าลาพ่อพลัน

ส่วนเหลือล้นนำไปขาย
ครอบครัวสุขถ้วนทุกคน
พอบอกชัดชัดเหตุผล
ต่างพึงพาอาศัยกัน
กูกไก่แน่นวดเดินมาดมัน
ยิ้มสุขใจไปโรงเรียน

วันนี้ครูผู้สอน
เด็กเด็กต่างพากันเพียร
หนึ่งนั้นน่าสนใจ
ข้อหนึ่งยังตรงตรา

เอื้ออาทรไม่แปรเปลี่ยน
ฟังเรื่องราวครูกล่าวมา
คือสอนให้ท่องคิลห้า
ห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

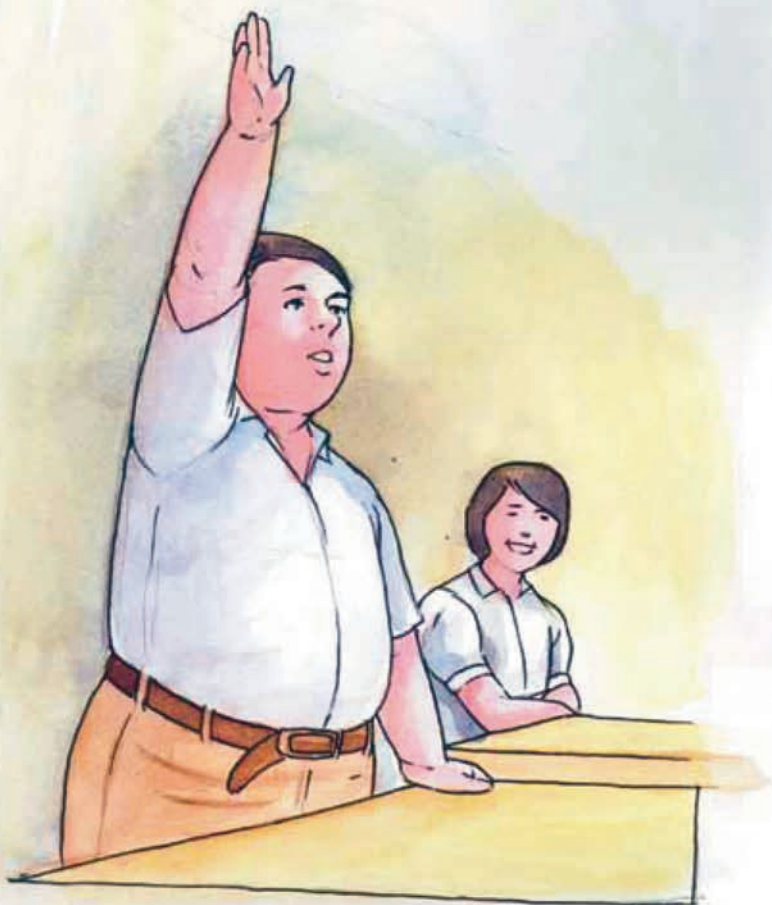

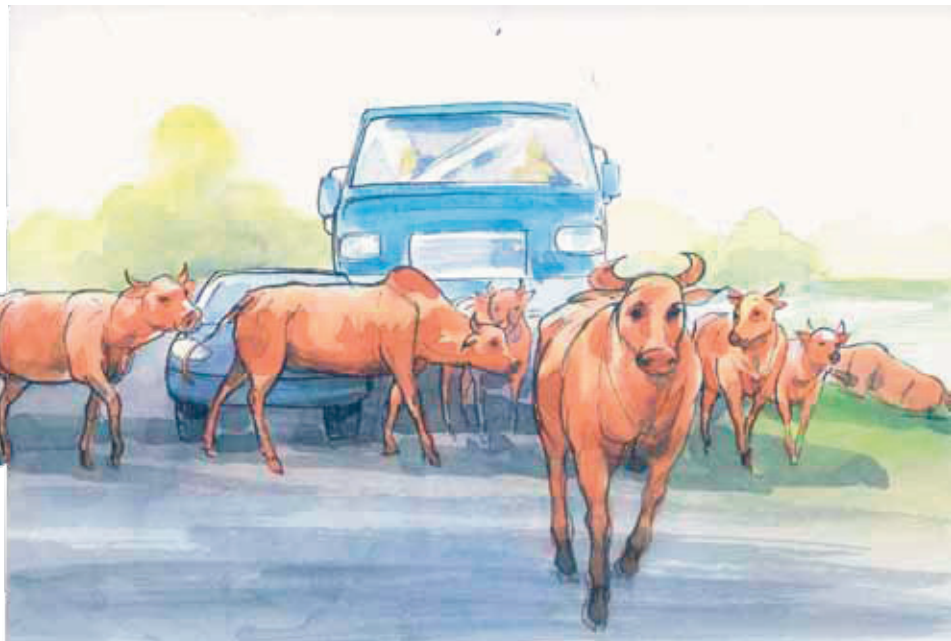
ครูได้ยกตัวอย่าง
ลำบากอยู่เป็นนิจ
ครั้นไม่ระวังตน
ชีวินสิ้นดวงแด
ต้นกล้ายกมือตอบ
บอกครูอย่างตั้งใจ

สัตว์ริมทางให้เราคิด
ไร้อาหาร...การดูแล
ถูกรถชนจนย่าแย
จงลองคิดความผิดใคร
ตามระบอบของวินัย
สัตว์ผิดไป...ไม่ระวัง

ฟ้าใสพุดดัดบท
จึงชนเข้าอย่างจัง
ไทยแท้พุดขึ้นบ้าง
น้ำใจมิไม่พอ

คนขับรถไม่ยอมยั้ง
แล้วมีพาไปหาหมอ
คนข้างทางผิดไหมหนอ
ทั้งสัตว์ไว้ให้นอนตาย

คุณครูยิ้มยินดี
เฉลยคำตอบคล้ายคล้าย
คนผิดคือเจ้าของ
หรือปล่อยไว้ให้วังเวง

เพราะเด็กนี้ตอบมากมาย
ที่ถูกใจคิดไว้อย่าง
เลี้ยวแล้วต้องไม่ข้ามทาง
อยู่ริมทางอย่างลำพัง

ยามเล็กยังน่ารัก
ยามโตพอน่าซึ้ง
เลี้ยงแล้วต้องเมตตา
ปล่อยไปถูกย่ำยี
เพราะเขามีจิตใจ
หวังให้คนเลี้ยงนำ

มักเลี้ยงไว้ตามใจหวัง
ก็ทิ้งไป...มิไยดี
อย่าละเลยไม่ปราณี
สิ้นชีวิตเป็นบาปกรรม
และฝันใฝ่หาสุขล้ำ
ไปดูแลจนแก่ตัว

ครูอย่างแจ้ซัด
บาปกรรมความหมองมัว
นักเรียนต่างรู้แจ้ง
ว่าจะทำอะไร

แม้ทั้งสัตว์ไม่พ้นพัว
ก็ติดตนผูกพันไป
แสดงความคิดเห็นใหม่
สัตว์จึงไม่ถูกละเลย

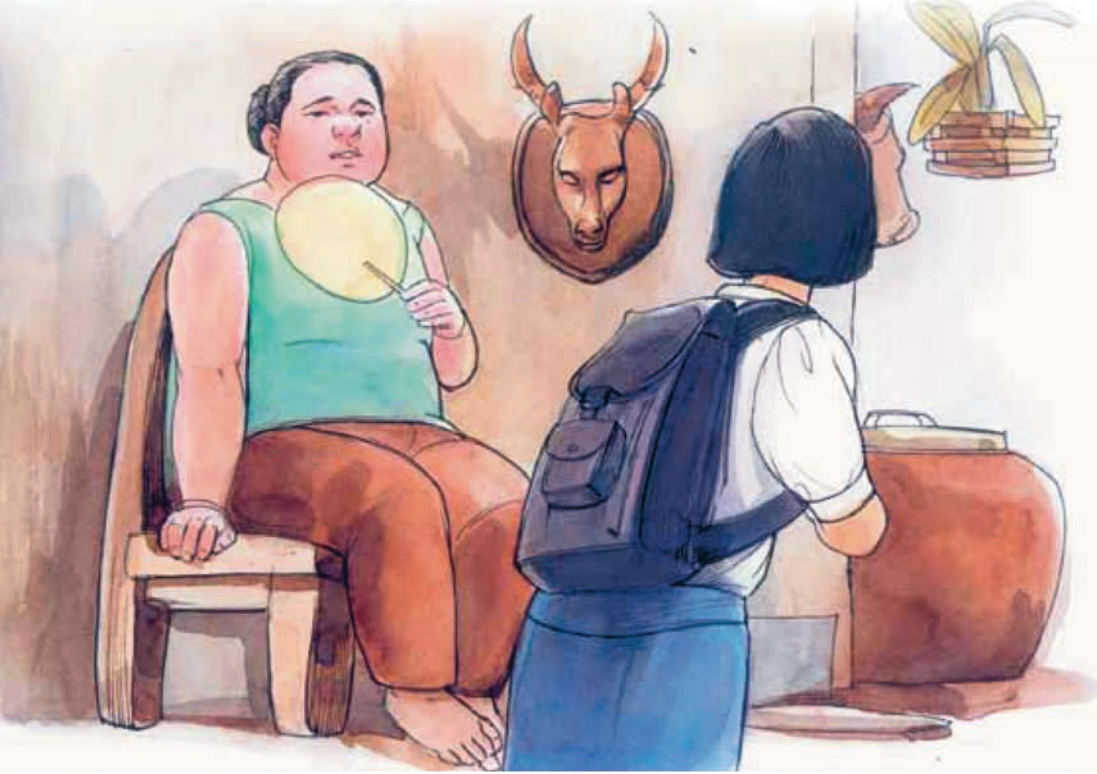
เด็กเรียนพอดีกัน
คำถามเหมือนอย่างเคย
ระหว่างทางกลับบ้าน
เลี้ยงสัตว์ล้วนพันธุ์ดี

การบ้านนั้นอย่าเมินเฉย
ครูให้คิดหาวิธี
ก็วกไถ่ผ่านบ้านลุงมี
แต่พอมแห่งน่าสงสาร

เพราะเขาเลี้ยงทิ้งขว้าง
ขังไว้ทุกวันวาร
เลี้ยงสัตว์ต้องดูแล
ถูกโก่งบอกให้รู้

สัตว์อยู่อย่างไร้อาหาร
ปล่อยเอาไว้ไม่แลดู
มิใช่แค่ให้ที่อยู่
ลงมือเขาจึงเข้าใจ

แล้วผ่านบ้านป้ารัตน์
หน้าบ้านประดับไป
เบื้องหลังอันสวยงาม
กุกไก่พูดย้ำเน้น

แกเลี้ยงสัตว์สงวนไว้
ด้วยเขาสัตว์เห็นชัดเจน
คือนิยามแห่งกรรมเวร
หวังป่าเห็นความเป็นจริง

ผ่านป่าเห็นลูกนก
ขาหักนอนแน่นิ่ง
ก๊วกไก่อมองร่างน้อย
ช่วงแรกคล้ายเคลือบแคลง

บินมาตกถูกทอดทิ้ง
ยิ่งบินยิ่งดูโรยแรง
นัยน์ตาค่อยค่อยแสดง
แต่ช่วงหลังหวังช่วยเหลือ

เด็กน้อยอุ้มร่างนั้น
พานกลับไปบ้านเพื่อ
ถึงบ้านเธอเรียกพ่อ
บอกนกใจแผ่วลอย

ยกขึ้นพลงมันจุนเจือ
ช่วยรักษาสองขาน้อย
ขอกล่องยาแล้วนั่งคอย
รอหนอยนะนกน้อยจำ

กล่องยาเมื่อมาถึง
หยดใส่แล้วพันผ้า
เสร็จแล้วนำกล่องใหญ่
ข้าวฟ่างน้ำวางเต็ม

เธอรีบดิงยาแดงมา
ให้เข้ารูปเหมือนดังเดิม
ตัดแล้วใส่กระดาดเสริม
อยู่ข้างข้างสร้างรังไว้

อัมมกวางไนรัง
นำผ้ามาห่มให้
พ่อถามว่าทำไม
กูกก็ได้ตอบไปว่า

ด้วยจิตหวังนกปลอดภัย
เสมือนน้องร่วมมารดา
จึงตั้งใจนารักษา
เพราะนกนี้มีชีวิต

เมื่อเรารักตัวเรา
มีใครไม่รู้คิด
หนูจึงอุ้มเขามา
ขามันทายเมื่อใด

คนอื่นเขาก็มีสิทธิ์
รักตนเองมิเกรงภัย
เพื่อรักษาหวังหายไข้
จักปล่อยยให้กลับบ้านตัว

พ่อจึงถามอีกว่า
เลี้ยงจนเป็นครอบครัว
เติกน้อยตอบทันใด
ใจหนูต้องยึดถือ

ไยรักษามิตรดกแล้ว
จะทำใจปล่อยได้ฤ
บอกพ่อไปทั้งหมดคือ
ความคิดของเจ้านกน้อย

ถ้ามันอยากกลับบ้าน
แต่หากรักรังจ้อย
นั่งเฝ้าจนรุ่งเช้า
ฟ้าสั่งฝนพรำพรู

เมื่อถึงกาลก็ต้องปล่อย
หนูก็คอยเพียงเลี้ยงดู
ของวันเสาร์อันหดหู่
ทั่วเชิงเขาสัตว์เปียกปอน

พ่อบอกว่าวันนี้
กูกไ้จ้งตื้นนอน
ครันฝนซาลงแล้ว
พ่ोजึงปลุกกูกไ้

ถ้าโชคดีฝนหยุดก่อน
เข้าป่าเก็บผลไม้
เกิดเสียงแว่ว...เสียงปืนไฟ
แล้วเร่งไปเข้าป่าพลัน

เข้าป่าไปไม่นาน
เป็นร่างแม่ลิงนั้น
ลูกลิงผู้อำภพ
ไร้แม่ผู้แน่นแ้ว

ก็พบพานสองร่างสิ้น
ถูกยิงลั่นดับดินแล้ว
หัวใจบีบแค้นคลาดแคล้ว
เลี้ยงด้วยรักตลอดมา

สองแก้มของกูกโก
เธอบอกลูกสิงจำ
แล้วเธออุ้มลูกสิง
พอบอกกูกโกเอ๋ย

นั้นเต็มไปด้วยน้ำตา
ไปกับฉันอย่าหวั่นเลย
ทำใจทิ้งร่างนั่งเฉย
การนำไปมันไม่ดี

ให้เป็นวัฏจักรสัตว์
ปล่อยไว้ไม่นานที
ก็กลับไปบอกกับพ่อ
ทำให้พื้นแผ่นดิน

เหมือนถูกกัดสิ้นชีวิต
สิงโตเสียดคงมากิน
หนูขอสู้ไม่สุดสิ้น
ไร้คนมาฆ่าสัตว์เล่น

พวกเขามีชีวิต
ซี้เป็นซี้ตายเน้น
พ่อบอกก็กลัวไก่อ่อย
แต่สิ่งที่สร้างภัย

ฤเป็นลัทธิคนคิดเกณท์
แก้สัตว์ที่มีจิตใจ
พ่อก็คเคยสู้เคยไฟ
คือคนไม่รู้สำนึก

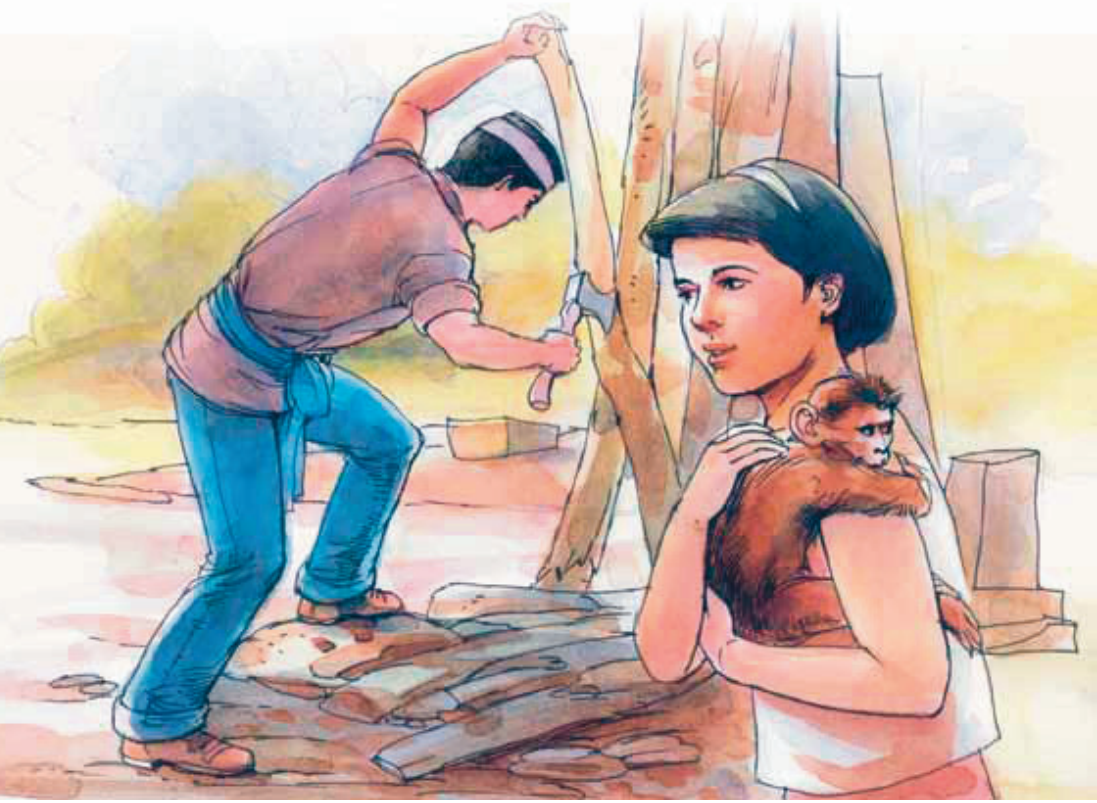
มิใช่ครอบครัวตน
แบ่งเส้นคนสัตว์ตริก-
นี่แหละภาพลวงตา
เบื้องหลังฝั่งประเด็น

มิใช่คนไม่รู้ลึก
ตรองว่าทำไมจำเป็น
ที่คนฆ่าเขามองเห็น
ชีวิตใครไม่สำคัญ

ถ้าลูกจะต่อสู้
ร่วมรณรงค์กัน
เริ่มต้นแต่บัดนี้
รู้รักกันสัณนิ

พ่อจ๋ออยู่คู่ลูกมัน
ปันน้ำใจให้ชีวิต
ทุกชีวิรร่วมมีจิต
ปลูกความคิดปลูกจิตใจ

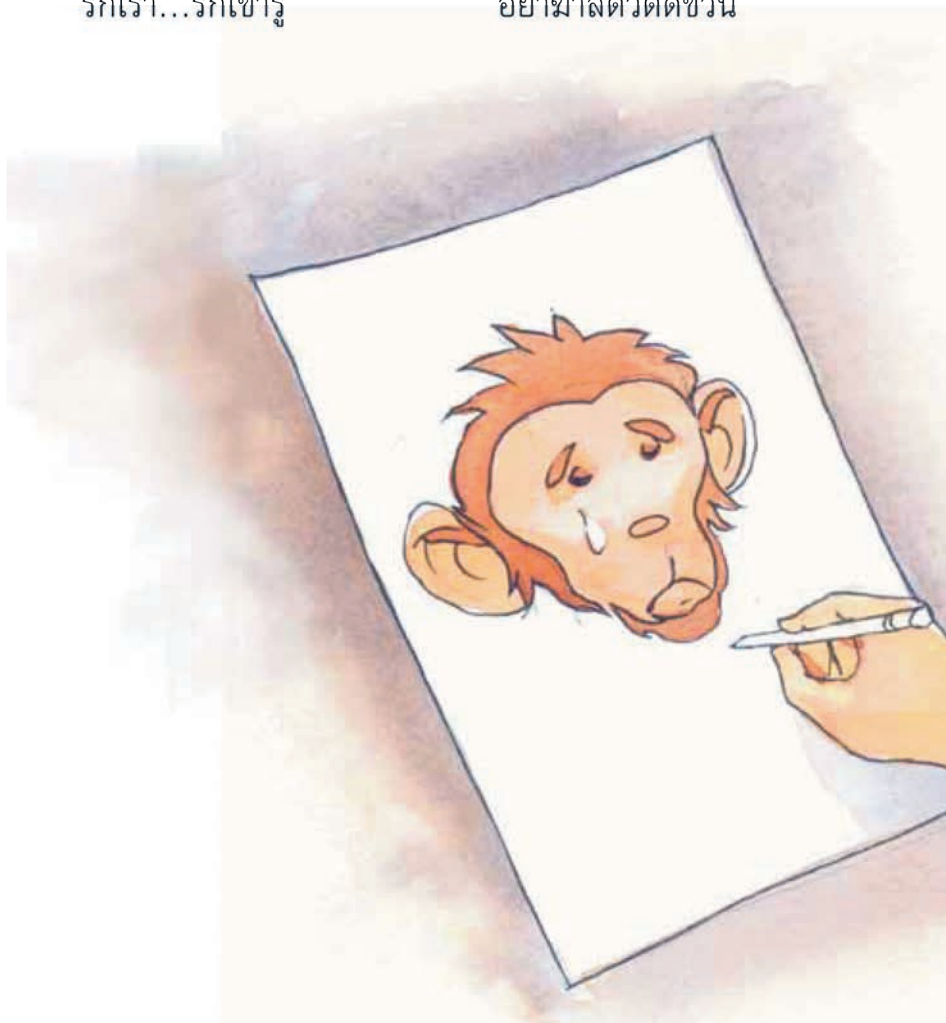

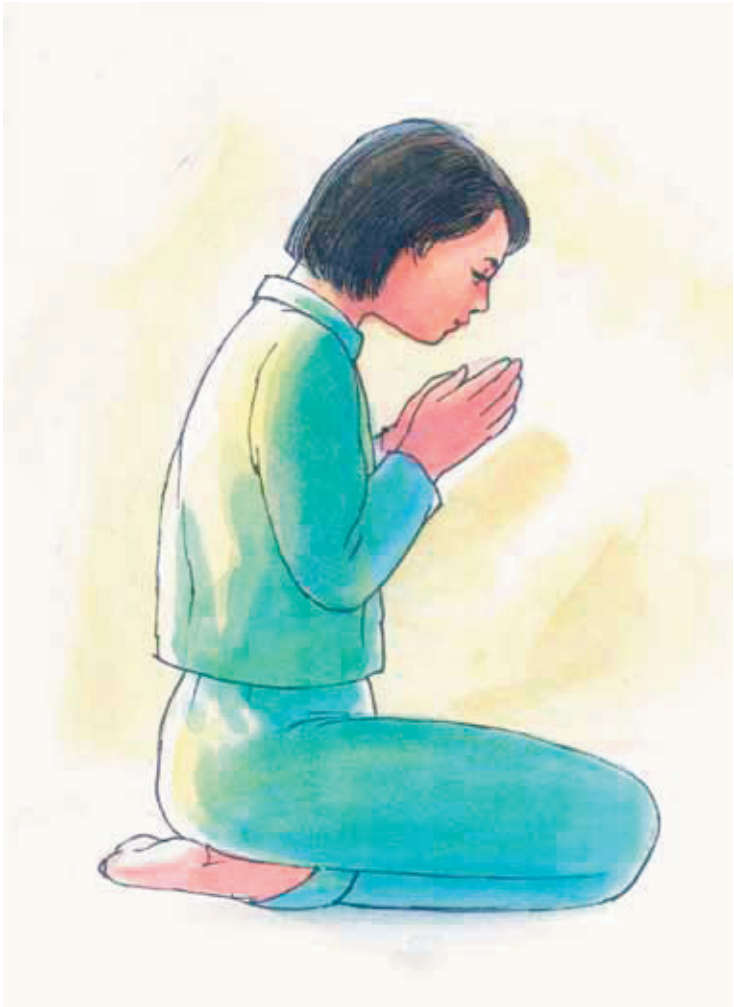
ครั้นกลับมาถึงบ้าน
ลูกลิงแววดาไร
คุณพ่อสร้างกรงให้
ร่วมกับสัตว์อื่นนี้

หาสถานที่อาศัย
ความสุขสันต์อันเคยมี
อยู่ในฟาร์มตามพื้นที่
หวังสุขีเพราะเพื่อนพ้อง

กูกไก่เตรียมกระดาศ
สัตว์ป่าน้ำตานอง
คำขวัญเขียนติดไว้
“รักเรา...รักเขารู้”

บรรจงวาดเป็นรูปของ
ที่ไร่แม่พ่อแลดู
เดือนจิตใจคนทุกผู้
อย่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

เสร็จแล้วก่อนเข้านอน
ขอให้กน้อยนั้น
คืนนั้นเธอฝันหวาน
ขอบคุณไม่รู้รี

ก็ขอพรจากพระพลัน
อีกลูกถึงพบสิ่งดี
แม่ถึงผ่านบ้านหลังนี้
ที่กูกไ้เลี้ยงลูกถึง

อีกนกที่ขาหัก
ชอบใจที่ไม่ทิ้ง
ก็วกเด้งตอบไปว่า
ครั้นพบอันตราย

พักร่างกายปลายไม้กิ่ง
ฉันทเอาไว้ให้ล้มตาย
อันชีวะมีความหมาย
ก็หวังรอดและปลอดภัย

ลักพักภาพลึงนก
เป็นแสงอาทิตย์ใส
ถูกไถ่คืนจากฝัน
ให้พ่อได้ฟังตาม

ลี้ค่อยตกค่อยจางไป
เบิกวันใหม่ให้ดังงาม
เธอก็พลันไปเล่าความ
สิ่งที่ฝันนั้นเมื่อคืน

เสร็จแล้วหยิบประกาศ
พบใครก็ได้ยื่น

ลุงมีและป้ารัตน์
ให้ข้าวเลี้ยงอย่างดี

ที่ตนวาดแล้วชมชื่น
และบอกกล่าวเรื่องราวนี้
เห็นแจ้งชัดสัตว์มากมี
อีกสัตว์ป่าไม่มาแล้ว

ทุกคนต่างเข้าใจ
ตั้งจิตมึคลาดแคล้ว
ทุกคนรวมพลัง
“รักเรา...รักสัตว์” บ่ม

เด็กผู้ใหญ่ล้วนแน่แน่ว
จะเลี้ยงสัตว์อย่างเหมาะสม
จึงก่อตั้งเป็นชมรม
คุณธรรมความเมตตา

แนวทางชมรมนี้
แต่เราต้องรักษา
พูดคุยดังเพื่อนรัก
แม้โตสักเท่าไร

ใช่แค่มีสัตว์เลี้ยงมา
ให้อาหารให้อาศัย
ถ้าป่วยหนักรักษาใช้
ก็ไม่ทอดไม่ทิ้งกัน

แจ้งชัดพวกสัตว์ป่า
ถือเป็นการสร้างสรรค์
สัตว์ป่าอย่าฆ่ากิน
มันคือชีวิตเขา

จะไม่ฆ่าไม่ล่ามัน
ให้เผ่าพันธุ์อยู่นานเนา
ทำยาสิ้นหรือดองเหล้า
เราไม่รักแต่เขารัก

เขานอสัตว์กันภัย
ประดับบ้านสวยพัก
รักสัตว์อย่าตัดป่า
สิ้นป่าสัตว์สิ้นชนม์

ก่อนนำไปไฟตระหนก
แต่สัตว์สิ้นชีวิตตน
เร่งรักษาตามเหตุผล
เพราะไร้หลักให้พักพิง

เสร็จแล้วเมื่อกลับบ้าน
ความสุขของลูกลิง
กระโดดโลดเต้นไป
ส่วนนกก็กลับมา

พบเหตุการณ์ประหลาดยิ่ง
เธอพบแล้วในแวตา
ส่งเสียงใสแสนสรรหา
โบยบินพลันดังวันเดิม

แม่ว้าวก็เรingers
แม่ไก่ออกไปเค้เค้
แมวเหมียวก็เดินเล่น
คุณพ่อก็เปรมปรีดี

ร้องเรียกมารีดนมเพิ่ม
หมูเหล่านั้่นพลันอ้วนพี
ส่งเสียงเน้นว่าสุขี
เพราะก๊วกไก่ไฟ้เมตตา

คุณพ่อถามก๊วกไก่อ
ก๊วกไก่อจึงตอบว่า
และหนูจะมุ่งมั่น
หวังคนและสัตว์จะ

ว่าอะไรมีคุณค่า
ความสุขที่ทำดีค่ะ
ทำตามฝันไม่ลดละ
อยู่ร่วมกันอย่างสันติ

โลกเราคงสดใส
เพียงคนลดทิลุ
กูกไก่ยืมยินดี
คำถามของครูล้วน
ความสุขของกูกไก่
ผู้อ่านจงจารจำ
รักสัตว์รักชีวิต
เมตตาและปรานี

ถ้าดอกไม้ไม่เข้าใจผล
ว่าสูงกว่าสัตว์ทั้งมวล
พบวิธีตามกระบวน
มีคำตอบอย่างชอบธรรม
คือทำใจไม่ตกต่ำ
นำไปใช้ให้ถูกที่
รู้จักคิดจิตสุขศรี
เริ่มต้นได้ที่ใจเรา

คณะผู้จัดทำ หนังสือบันทึกคดีประเภทร้อยละ เรื่อง ความสุขของลูกไก่

ที่ปรึกษา

คุณหญิงกุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ

คุณหญิงกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา

นายวินัย รอดจำ

นายสุชาติ วงศ์สุวรรณ

นางเบญจลักษณ์ น้ำฟ้า

นางสุกัญญา งามบรรจง

นายธีระพงศ์ ปังศรีวงศ์

รองศาสตราจารย์นุชทิพย์ บรรจงศิลป์

นายสวรรค์ แสงบัลลังก์

ราชบัณฑิต สำนักศิลปกรรม ราชบัณฑิตยสถาน

อดีตเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ผู้เชี่ยวชาญพิเศษด้านหลักสูตรการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ผู้เชี่ยวชาญพิเศษด้านวิชาการและพัฒนากระบวนการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาสื่อและการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

นายกสมาคมป้องกันทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย

อุปนายกสมาคมป้องกันทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย

กรรมการสมาคมป้องกันทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย

คณะกรรมการพิจารณาตัดสินการประกวดฯ

คุณหญิงกุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ

หม่อมราชวงศ์อรุณรัตน์ ชองทอง

นายเอนก แจ่มขำ

นายสมบัติ กิ่งกาญจนวงศ์

นางพันธุธร จงประสิทธิ์

นางจงจิต นิมมานนรเทพ

นางสาวพริ้มเพรา คงชนะ

นางบุญเรือน พุกสวัสดิ์

นางสาวลดาวัลย์ บุญซด

ประธานกรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการและเลขานุการ

กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ผู้เขียน

นายชวิน พงษ์ผาญ

ผู้วาดภาพประกอบ

นายสกนธ์ แพทยกุล

ผู้ออกแบบรูปเล่ม

นายเฉลิม อัครกะพ

บรรณาธิการและผู้ประสานงานการจัดทำต้นฉบับ

นางสาวพริ้มเพรา คงชนะ

นายพินิจ สุขะสันต์

ISBN 978-616-92205-4-1

9 786169 220541

ទំព័រ ៣៥ ឬ ៣៦